

ΠΕΠΗΤΟΣ
Πηγαίνετε ἔξω ;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ
"Ὁχι. Δὲν ἦτο δυνατόν· εἶναι πασίγνωστον τὸ
πρᾶγμα.

ΠΕΠΗΤΟΣ
Εἰς κανὲν σπῆτι· λοιπόν ;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὸ ἐπρότεινα.
ΠΕΠΗΤΟΣ
Ποῦ ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
Ἐδὼ ἐπάνω. (Ταῦτα πάντα μετὰ ψυχρῆς ἀδιαφορίας.) Ἐγὼ ἐν δωμάτιον ἀνοίκιαστον, εὐρύχωρον, μὲ φῶς ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν . . . Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ εἶδῃσιν, μὲ ὀλίγα χρήματα, ἔχομεν διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας μέρος καταλληλότερον παρὰ μίαν ἐρημίαν ἔξω.

ΠΕΠΗΤΟΣ
Καὶ δὲν λείπει τώρα παρὰ . . .
ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὰ ξίφη !
ΠΕΠΗΤΟΣ
Ἐμιλοῦν ἔξω . . . Κάποιος ἦλθε. (Βαδίζων πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.) Οἱ μάρτυρες μήπως ;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἴσως . . .
ΠΕΠΗΤΟΣ (παρὰ τὴν θύραν)
Μοῦ φαίνεται ὡσάν φωνὴ γυναικίος.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ (πλησιάζων ἐπίσης πρὸς τὴν θύραν).
Διατί δὲν ἔρχεται ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι ;
[Ἐπιταὶ συνέχεται]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ π' ἀσύγκριτα
Θαμπώθηκε τὸ μάτι,
Ὁ νοῦς τῆς ὁ γοργόφτερος
Θεμέλιωσε παλάτι.
Εἶπε· καὶ νὰ το ! πρόβαλε !
Στὸν κόσμον αὐτὸν μακάρι
Ἢ δύναμι κ' ἢ χάρι
Ἄν πάντα ἦταν μαζί !

Στὰ μαρμαρένια δώματα
Ἐστέκουσαν μονάχη·
Ὁ αἶψος γιὰ σύντροφο
Τ' ἀπειρο θέλει νάχη !
Καὶ κοίταξε τὸ πέλαγο,
Τὸ κύμα π' ἀγαποῦσε,
Ποῦ σὰ νὰ τῆς μιλοῦσε
Μιὰ γλῶσσα μυστική.

Κι ὅταν ψηλὰ τὴν κίλεσε
Κρυφός, λαμπρὸς μαγνῆτης,
Κι ὅταν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς
Χωρίστηκε ἡ ψυχὴ τῆς,
Μὲ τὰ μαλλιά τ' ἀθάνατα
Πιστὰ τῆνε σκεπάσανε,
Σιγὰ τὴν κατεβάσανε
Στὰ τρισβάθα νερά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ

Ὁ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ¹

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ε'.

Δύο περίπου ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς καταράτου ἐκείνης ἐσπέρας. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ λογαγοῦ οὐδὲν ἀπέμενε πλέον πρὸς πώλησιν. Καὶ αὐτὴ ἡ μισθοδοσία του ἐξηνεμοῦτο πολλάκις ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Ἄν δὲ ἡ οἰκογένειά του δὲν εἶχεν ἀκόμη πεινάσει, τοῦτο ὤφειλετο εἰς τοὺς ἐπιμύχτους ἀγῶνας τῆς ἀκαταβλήτου γυναικίος, ἧτις συνεπλήρου τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας, λαμβάνουσα κρύφα ράπτικας ἐργασίας ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ τυρλουμένη κατὰ τὰς ἀτελευτήτους τῆς μονώσεως νύκτας διὰ τῶν δακρῶν καὶ τῆς ἐντάσεως τῆς ὀράσεως, ἐν διαβρωτικῇ ἐργασίᾳ.

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ τῆως ὑπερήφανος ἀξιοματικὸς ὑπέγραφεν ἐν Πειραιεὶ συναλλαγματικὰς, διὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐλάμβανε δι' ἐμπορικῆς αὐτοῦ ἀνάγκας· τὰς συναλλαγματικὰς ἐκείνας τὰς ἐπονειδίστους, τὰ ἐγγραφα τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐκβιασμοῦ, ὅπλα ἀτιμα τῶν ληστῶν τῶν πόλεων, τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῶν σκληρῶν ἀναγκῶν τῆς ἐντίμου πενίας, τῶν προαγωγῶν τῶν εὐτελῶν ἀνθρωπίνων παθῶν.

Ἦδη τὸ ἔντιμον ὄνομά του ἐξεφρονεῖτο ἐκ τῶν πινυκίων τοῦ ἐμποροδικείου ἐν συζυγεὶ πρὸς τὰ ἐστιγματισμένα ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων τούτων. Ἀποφάσεις ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαι ἐγίνοντο τελεσίδικαι, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ τὰς ἀνακόψῃ. Ἐπρεμε τὸν θόρυβον· ἤλπιζε νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ πρὸ τῶν συναδέλφων του, πρὸ τῆς κοινωρίας. Καὶ ἐπλήρως τόκους ληστρικούς ἐπὶ χρημάτων τριπλασίων ἐκείνων, ἅτινα τῷ ἐδάνειζον οἱ τοκογλύφοι.

Ἄλλ' ἔφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν δὲν εἶχέ τι πλέον νὰ καταβάλῃ. Μία τῶν συναλλαγματικῶν τούτων ἔφθασεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως. Ἦτοτε ἀπελπισ ἐζήτησε νὰ ὀδηγηθῇ πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, παρ' οὗ ἐξελιπάρησε δεκαπενθήμερον προθεσμίαν, τὴν ὅποιαν οὗτος διὰ ριζανθρώπου ἀυθαρεσίας ἐπέβαλεν εἰς τὸν δανειστήν, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐντίμῳ διαβεβαίωσε τοῦ Βορίδου, ὅτι ἐντὸς τοῦ χρόνου τούτου ἡ θὰ καταβάλῃ τὸ χρέος του ἢ θὰ προσέλθῃ ἀυθόρμητος, ὅπως ὀδηγηθῇ εἰς τὰς διὰ χρέη φυλακῆς.

Τὴν προθεσμίαν αὐτὴν ὁ ναυαγὸς οὗτος δὲν ἐζήτησεν ἀπλῶς διὰ νὰ ἀναβάλῃ τὴν κάθαρσιν τοῦ δράματος τοῦ βίου του, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις ἐξηλίσσετο γοργῶς, ἀλλὰ διότι ἔβλεπεν ἔτι ἐν ἀπόπτῳ ἐσχάτῃ τινὰ σάνιδα, ἧς ἐχόμενος ἤλπιζε νὰ σωθῇ.

Ἐν τῇ πατριδί του ὑπῆρχεν ἔτι ἡ κληρονομία αὐτοῦ ἡ πατρική· ἄμπελος καὶ ἀγροὶ τινες ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν τοῦλάχιστον, ὧν τὴν καλλιέργειαν ἀπὸ ἐτῶν εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς δύο ἐξαδέλφους του, οἵτινες τῷ ἐπεμπον σπανίως εὐτελῆ πρόσσόδον, προφασιζόμενοι κατὰ τὸ πλεῖστον θεομηνίας.

Εἶχεν ἀναθέσει εἰς ἔμπιστον φίλον του τὴν ἀντι-

1. Ἴδε σελ. 277